

FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN

December 2012

Analyse van de arbeidsongevallen tussen 2005 en 2007 - situatie in oktober 2012

Inleiding

In 2011 werd er beslist om een jaarlijkse studiedag in te voeren die hoofdzakelijk is gericht op de preventiediensten van de verzekeringsondernemingen enerzijds en die van de ondernemingen anderzijds. Die vervangt de ministeriële persconferenties die de voorgaande jaren hebben plaatsgevonden over de publicatie van de statistische verslagen over de arbeidsongevallen. Op 09.01.2012 hebben het Fonds en de FOD WASO samen de eerste studiedag georganiseerd.

Op 23.10.2012 hebben beide instellingen een nieuwe studiedag op poten gezet. Die werd geopend door de heer Philippe Courard, staatssecretaris voor Sociale Zaken, Gezinnen en Personen met een handicap, belast met Beroepsrisico's. Aansluitend hebben de verschillende deelnemers hun ervaringen uit de praktijk kunnen uitwisselen. Ze werden daarvoor onderverdeeld in 4 werkgroepen waarin telkens een ander thema werd aangekaart.

Tijdens die studiedag heeft het Fonds ook de arbeidsongevallenstatistieken van 2011 en een analyse van de ongevallen tussen 2005 en 2007 voorgesteld. Die zijn gebaseerd op gefundeerde gegevens waaronder die van de ongevallen die sindsdien door bekrachtiging of door een vonnis zijn geregeld. Deze nota gaat over die studie van de ongevallen tussen 2005 en 2007 zoals die werd voorgesteld op 23.10.2012 en werd uitgediept aan de hand van een typologie van de zware ongevallen die werd uitgewerkt op basis van de geregelde ongevallen.

Met die studie anticiperen we op de inwerkingstelling van de volgende bestuursovereenkomst (2013-2015). Daarin worden niet alleen de jaarlijkse arbeidsongevallenstatistieken gepubliceerd zoals dat tot nu toe het geval was. Daarnaast zal er ook een gefundeerd statistisch verslag in worden opgenomen dat gebaseerd is op de gegevens van de ongevallen die bekend zijn 6 jaar na het jaar van het ongeval.

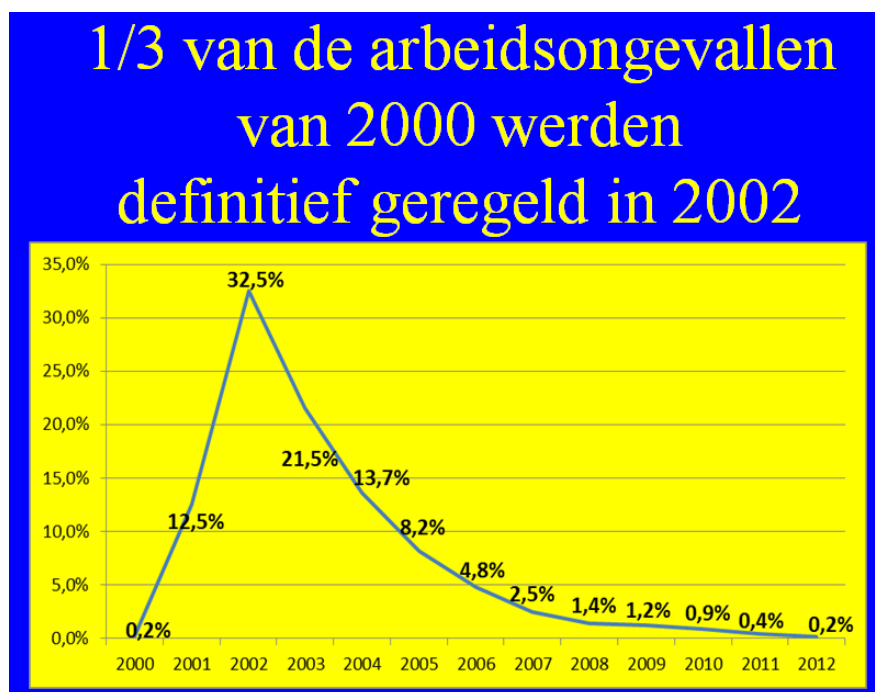
Hoeveel tijd is er nodig om een arbeidsongeval te regelen?

Tot de jaren 90 werden de statistische tabellen over de arbeidsongevallen door het Nationaal Instituut voor de Statistiek gepubliceerd. Dat baseerde zich voor zijn statistieken op de gegevens die bekend waren op 31 december van het jaar dat volgde op het arbeidsongeval.

Toen de publicatie van de jaarlijkse statistieken werd toevertrouwd aan het Fonds, heeft het Fonds zich tot doel gesteld om zijn verslag zo snel mogelijk te publiceren. Het wou daarmee tegemoetkomen aan een algemene vraag. Om die reden wordt het statistische verslag vanaf de maand juli die volgt op het betreffende jaar openbaar gemaakt. Dat verslag wordt opgesteld op basis van de gegevens over de ernst van de ongevallen zoals die bekend is op 31 december van het jaar van het ongeval. Voor de blijvende ongeschiktheid beschikken we op dat moment slechts over de graden die worden geraamd door de verzekeringsonderneming om haar voorzieningen aan te leggen. De telling van het aantal dagen werkverlet stopt op 31 december van het jaar van het ongeval. Dat impliceert uiteraard dat er geen enkele dag in rekening wordt gebracht voor de ongevallen die aan het einde van het jaar zijn gebeurd als de verzekeringsonderneming nog niet over een medisch attest van arbeidsongeschiktheid beschikte op het moment waarop de gegevens werden verstuurd naar de gegevensbank van het Fonds.

Een definitief beeld van de ernst van het arbeidsongeval kunnen we ons pas na jaren vormen. Dat is de tijd die verstrijkt voordat letsels kunnen worden geconsolideerd en voordat er door een regeling door bekrachtiging of door een vonnis een graad van blijvende ongeschiktheid wordt vastgelegd.

Grafiek 1 - Procentuele verdeling van de arbeids(weg)ongevallen in 2000 naargelang het jaar van de regeling

Als we kijken naar de regelingen voor blijvende ongeschiktheid van de ongevallen in 2000, zien we een piek (32,5 %) in het tweede jaar na het jaar van het ongeval. Het percentage van geregelde ongevallen stijgt naar 80 % na 4 jaar en naar 93 % na 6 jaar.

Grafiek 2 - Procentuele verdeling van de arbeids(weg)ongevallen in 2000 naargelang het jaar van de regeling en de erkende graad van blijvende ongeschiktheid

Gemiddeld wordt 93 % van de arbeidsongevallen na 6 jaar geregeld
Hoe ernstiger het ongeval, hoe later het wordt geregeld

Jaar van de regeling	Erkende graad blijvende ongeschiktheid					Total général
	1-4 %	5-9 %	10-19 %	20-49 %	50-100 %	
2000	0,3%	0,2%	0,3%	0,0%	0,0%	0,2%
2001	17,2%	11,3%	6,8%	2,6%	0,0%	12,8%
2002	54,6%	43,2%	32,1%	19,7%	5,6%	45,3%
2003	75,0%	65,3%	57,2%	39,4%	22,2%	66,8%
2004	86,5%	79,7%	74,0%	57,7%	43,3%	80,4%
2005	92,8%	88,7%	84,3%	69,7%	56,7%	88,6%
2006	95,8%	93,7%	91,1%	82,0%	65,6%	93,4%
2007	97,7%	96,0%	93,8%	87,7%	78,9%	95,9%
2008	98,5%	97,7%	96,3%	90,6%	80,0%	97,3%
2009	99,3%	98,8%	97,7%	94,2%	84,4%	98,5%
2010	99,7%	99,6%	99,0%	97,6%	92,2%	99,4%
2011	99,9%	100,0%	99,7%	99,3%	96,7%	99,8%
2012	100,0%	100,0%	100,0%	100,0%	100,0%	100,0%

Hoe zwaarder het ongeval, hoe langer het duurt vóór het geregeld is. Zo wordt 92 % van de ongevallen die leiden tot een blijvende ongeschiktheid van 1 tot 4 % geregeld binnen de 5 jaren die volgen op het jaar van het ongeval (grafiek 2). Voor de ongevallen met een blijvende ongeschiktheid van 50 tot 100 % tot gevolg wordt dat percentage bereikt na 10 jaar.

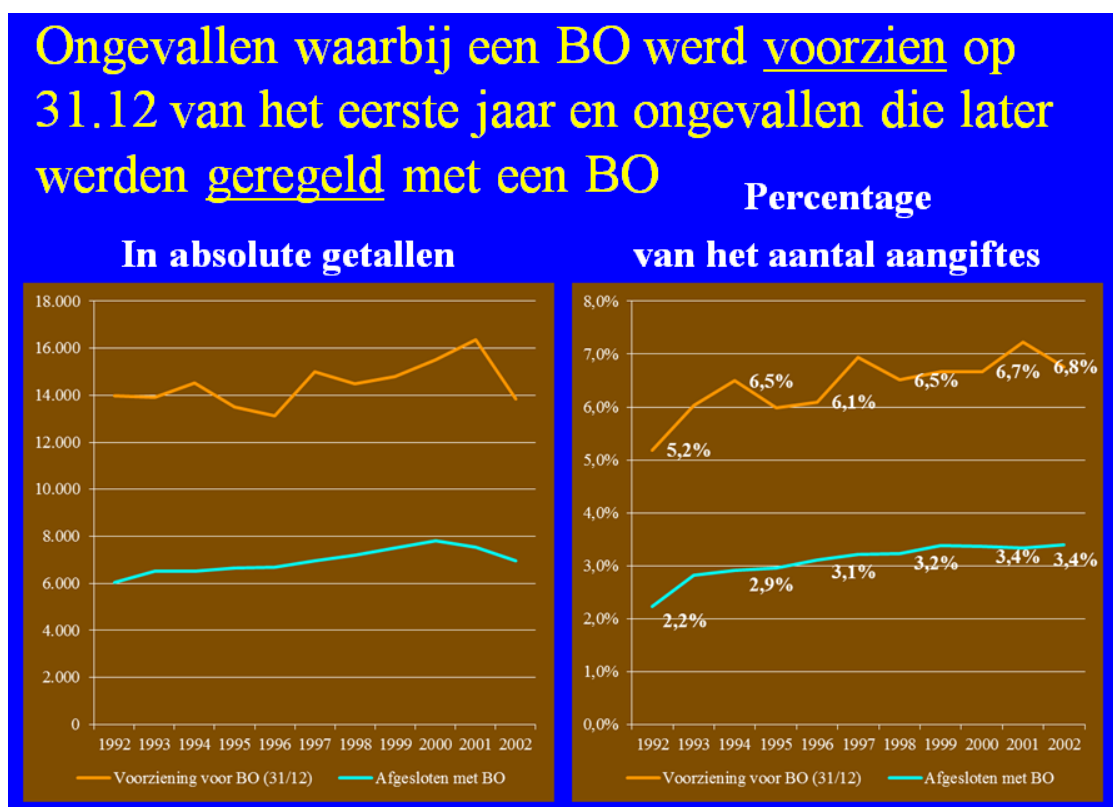
Grafiek 3 - Verdeling van de arbeids(weg)ongevallen in 2000 naargelang de erkende graad van blijvende ongeschiktheid

In de meeste gevallen is de erkende graad van ongeschiktheid relatief laag. In 45 % van de ongevallen in 2000 die werden geregeld met een blijvende ongeschiktheid werd aan het slachtoffer een ongeschiktheid van minder dan 5 % toegekend.

Zoals de diensten het al hebben aangetoond in het verleden (Doc. TCP/6/08/10) is het aantal ongevallen dat wordt geregeld met een blijvende ongeschiktheid minder hoog dan het aantal ongevallen waarvoor de verzekeringsonderneming aan het einde van het eerste jaar een blijvende ongeschiktheid voorziet om een voorziening aan te leggen. Zo hebben de verzekeringsondernemingen een reserve aangelegd voor 6,8 % (13 856) van de arbeidsongevallen op de werkweg en -plaats in 2002. Als we kijken naar de definitieve resultaten 12 jaar later, stellen we vast dat 3,4 % (6000) van de ongevallen werden geregeld met een blijvende ongeschiktheid.

Grafiek 4 - Evolutie van de ongevallen tussen 1992 en 2002 waarvoor er het eerste jaar een blijvende ongeschiktheid werd voorzien en/of die later werden geregeld met een blijvende ongeschiktheid

Die vaststelling is niet nieuw. Tijdens de periode 1992-2002 zien we een progressieve stijging van het percentage ongevallen met een voorziene blijvende ongeschiktheid op 31 december van het jaar van het ongeval en van het percentage van de ongevallen dat elk jaar werkelijk werd geregeld met een blijvende ongeschiktheid in de loop van de daaropvolgende jaren. De twee curves verlopen relatief parallel. Ruwweg kunnen we stellen dat 1 op de 2 ongevallen waarvoor er initieel een blijvende ongeschiktheid wordt voorzien uiteindelijk ook wordt geregeld met een blijvende ongeschiktheid.

Waren de jaarverslagen over de ongevallen tussen 2005 en 2007 goede indicatoren om het arbeidsongevallenrisico in te schatten?

Om het risico op arbeidsongevallen in België in te schatten en de evolutie ervan te evalueren berekent het Fonds voor arbeidsongevallen jaarlijks de frequentie- en ernstgraden van de privésector en de activiteitssectoren op basis van de gegevens die op 31 december van het jaar van het ongeval bekend zijn. We hebben recent de beperkingen van die gegevens vastgesteld. Ze leiden tot een overschatting van het aantal ongevallen met blijvende

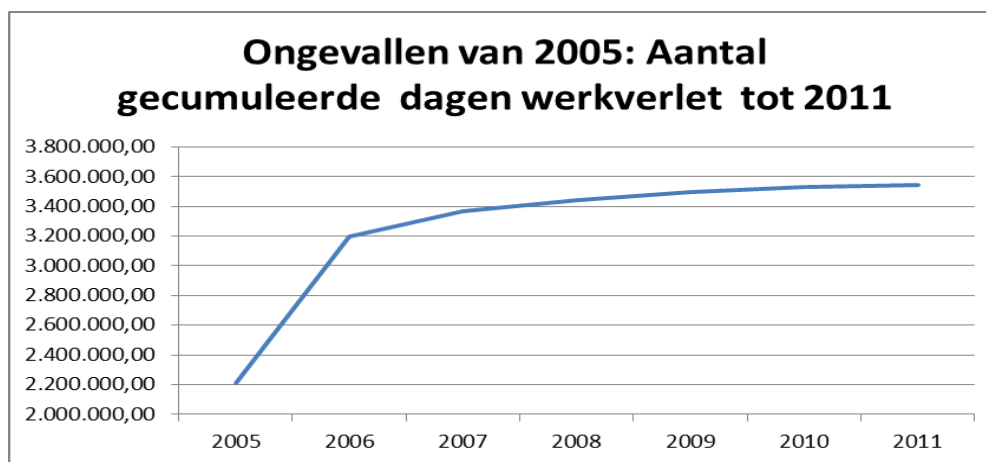
ongeschiktheid en een onderschatting van het aantal ongevallen met tijdelijke ongeschiktheid enerzijds en van het aantal dagen werkverlet anderzijds. De vraag die dan rijst, is of de graden die worden berekend voor het jaarverslag goede indicatoren zijn om het reële arbeidsongevallenrisico en de evolutie van dat risico in te schatten.

Bij de berekening van de frequentie- en ernstgraden wordt rekening gehouden met het aantal arbeidsongevallen met minstens 1 dag tijdelijke ongeschiktheid, het aantal dodelijke ongevallen, het aantal dagen werkverlet en de som van de graden van blijvende ongeschiktheid.

Werkverlet

Sinds de inwerkingstelling van de EVA-stromen in 2005 is het mogelijk om per ongeval de som van de dagen werkverlet te berekenen voor de volledige duur van de periode van tijdelijke ongeschiktheid. Grafiek 5 toont het gecumuleerde aantal dagen werkverlet tijdens de jaren 2005 tot 2011 voor de arbeidsplaatsongevallen in 2005. Het spreekt voor zich dat dat aantal zijn bovengrens bereikt op het einde van de geobserveerde periode. Verwacht wordt dat er maar weinig tijdelijke ongeschiktheden worden geregistreerd na 2011.

Grafiek 5 - Evolutie tussen 2005 en 2011 van het aantal gecumuleerde dagen van tijdelijke ongeschiktheid als gevolg van arbeids(plaats)ongevallen in 2005

In 2009 (het jaar van het ongeval + 4 jaar) vertegenwoordigt de som van de dagen werkverlet voor de arbeids(plaats)ongevallen in 2005 98,6 % van het totale aantal dagen werkverlet in de periode 2005-2011. Uit de grafiek kunnen we afleiden dat de situatie in N + 4 dicht in de buurt komt van de definitieve situatie. Dat zal het voor ons mogelijk maken om later de ongevallen in 2005, 2006 en 2007 te vergelijken. De gegevens die beschikbaar zijn voor 2007 kunnen op dit moment immers alleen maar de periode 2007-2011 beslaan, hetzij het jaar N + 4 jaar.

Ongevallen met minstens 1 dag tijdelijke ongeschiktheid en dodelijke ongevallen

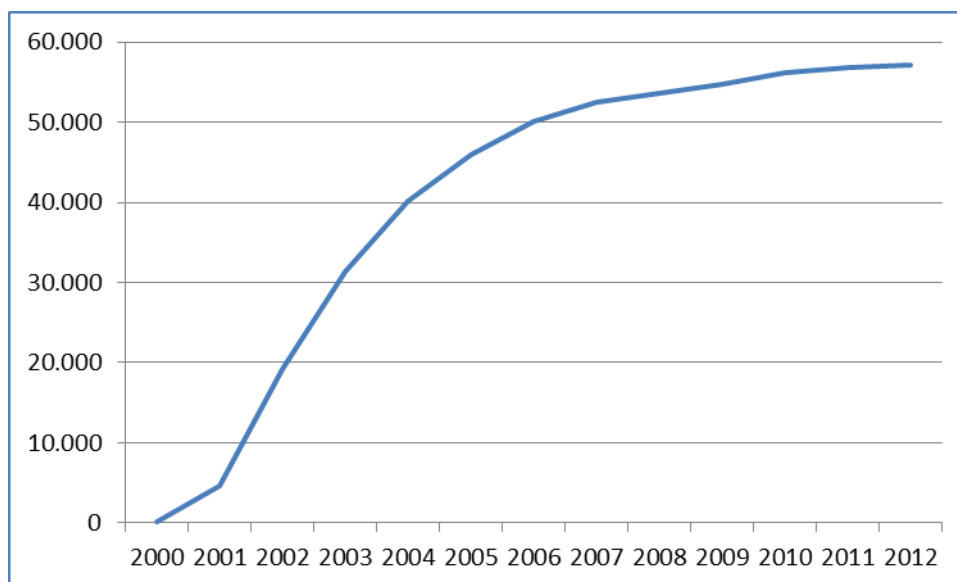
Omdat we weten dat slechts weinig ongeschiktheden nog zullen worden geregistreerd na N + 4 jaar, kunnen we redelijkerwijs zeggen dat de ongevallen in 2005 waarvan de eerste dag van ongeschiktheid na 2009 valt uitzonderlijk zijn. We kunnen concluderen dat het definitieve aantal ongevallen met minstens 1 dag ongeschiktheid bekend is na de periode N + 4 jaar. Hetzelfde geldt voor het aantal dodelijke ongevallen.

Sommen van de blijvende ongeschiktheden

Om het werkverlet te berekenen zijn de enige betrouwbare beschikbare bronnen de gegevens die sinds 2005 door de verzekeringsondernemingen via de EVA-stromen worden

meegedeeld. Voor de blijvende ongeschiktheden kunnen we verder teruggaan in de tijd en de FINAN-gegevensbank van het Fonds raadplegen. Daarin worden de graden van blijvende ongeschiktheid opgenomen die door bekrachtiging of door een vonnis werden bepaald. Als we de (arbeidsplaats en -weg)ongevallen in 2000 bekijken, stellen we vast dat de gecumuleerde sommen van blijvende ongeschiktheid aan het einde van de periode een piek bereiken.

Grafiek 6 - Evolutie tussen 2000 en 2012 van de gecumuleerde som van de erkende graden van blijvende ongeschiktheid voor de geregelde (arbeidsplaats en -weg)ongevallen in 2000

De gecumuleerde som van de graden van blijvende ongeschiktheid in de loop van de jaren 2000-2004 (hetzij N + 4 jaar) komt overeen met 70,4 % van de totale som van de graden die in de periode 2000-2012 werden vastgelegd.

Besluiten

De gegevens die beschikbaar zijn tijdens de periode die het jaar van het ongeval en de 4 daaropvolgende jaren omvat, volstaan om een definitieve frequentiegraad te berekenen (het aantal ongevallen met minstens 1 dag tijdelijke ongeschiktheid en het aantal dodelijke ongevallen).

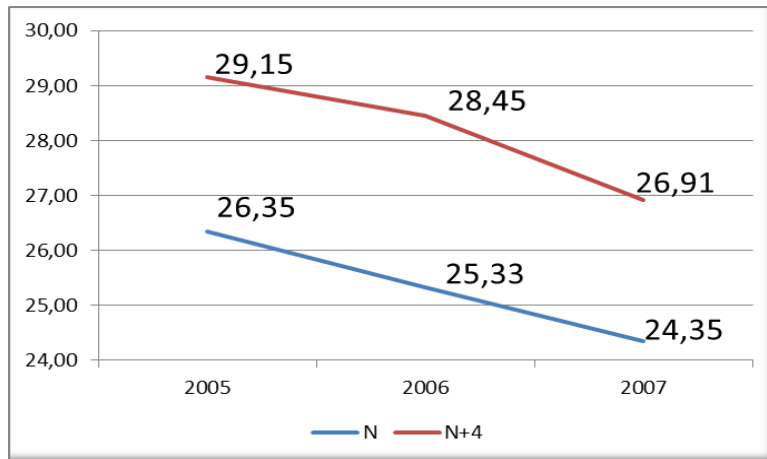
Op basis van dezelfde gegevens moeten we een werkelijke ernstgraad (aantal dagen werkverlet) kunnen berekenen dat relatief dicht in de buurt komt van de definitieve werkelijke ernstgraad.

Voor de globale ernstgraad verwachten we dat de graad nog stijgt met de resultaten van de jaren die volgen op N + 4. Met N + 4 beschikken we immers alleen over 70 % van de verwachte som van de graden van blijvende ongeschiktheid.

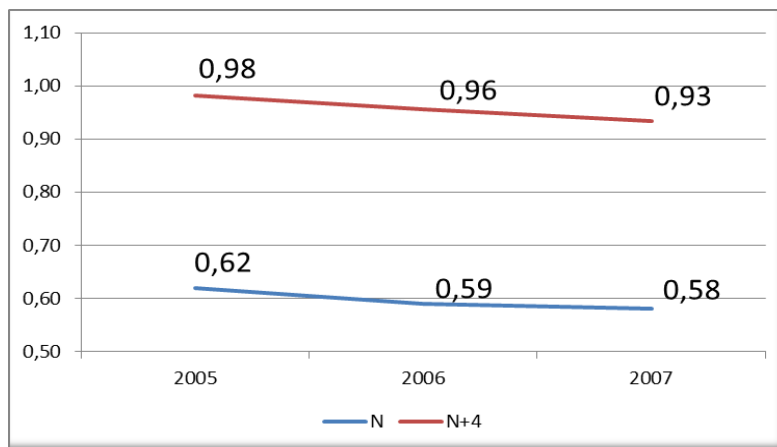
Graden van 2005 tot 2007: Vergelijking van de graden uit de jaarverslagen en de graden die werden berekend op basis van de gegevens die bekend waren 4 jaar na het jaar van het ongeval

De grafieken 7, 8 en 9 tonen de evolutie van 2005 tot 2007 van de frequentie- en ernstgraden in de volledige privésector die werden berekend voor het jaarlijkse statistische verslag en op basis van de gegevens die 4 jaar na het ongeval bekend waren.

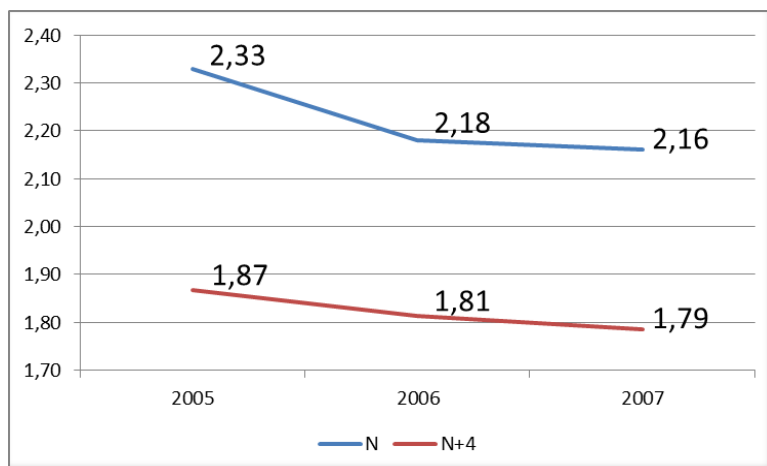
Grafiek 7 - Evolutie tussen 2005 en 2007 van de frequentiegraad die op 31 december van het jaar van het ongeval werd berekend en van de frequentiegraad die 4 jaar na het jaar van het ongeval (N + 4) werd berekend (privésector)

Grafiek 8 - Evolutie tussen 2005 en 2007 van de werkelijke ernstgraad berekend op 31 december van het jaar van het ongeval en van de werkelijke ernstgraad berekend 4 jaar na het jaar van het ongeval (N+4) (privésector)

Grafiek 9 - Evolutie tussen 2005 en 2007 van de globale ernstgraad berekend op 31 december van het jaar van het ongeval en van de globale ernstgraad berekend 4 jaar na het jaar van het ongeval (N + 4) (privésector)

1. De jaarlijkse graden

Zoals te verwachten was, liggen de **frequentiegraden** en de **werkelijke ernstgraden** die 4 jaar na het jaar van het ongeval werden berekend hoger dan de graden in de jaarverslagen. Gemiddeld liggen de frequentiegraden N + 4 **11,1 % hoger** en de werkelijke ernstgraden N + 4 **60,4 % hoger**.

De verklaring daarvoor werd al gegeven: de verzekeringsonderneming kent de periodes van tijdelijke ongeschiktheid niet voor alle ongevallen op 31 december van het jaar van het ongeval. Als we kijken naar de ongevallen in 2005, stellen we vast dat het aantal dagen werkverlet in dat jaar 62,5 % vertegenwoordigt van het totale aantal dagen werkverlet dat werd geregistreerd in de periode 2005-2011 (grafiek 5).

De globale ernstgraden N+4 liggen dan weer gemiddeld **18 % lager** dan de globale ernstgraden die in de jaarverslagen werden opgenomen. De globale ernstgraad houdt rekening met het aantal dagen werkverlet maar ook met het totaal van de graden van blijvende ongeschiktheid. Zoals we gezien hebben in grafiek 4 komt het aantal ongevallen die werden geregeld met een BO min of meer overeen met de helft van de ongevallen waarvoor de verzekeringsonderneming een blijvende ongeschiktheid heeft voorzien in het jaar van het ongeval. De graden die werden voorzien in het jaar van het ongeval worden gebruikt voor de berekening van de globale ernstgraden in het jaarlijkse statistische verslag. Als het aantal dagen werkverlet tijdens de vijf jaar, met inbegrip van het jaar van het ongeval, de globale ernstgraad N + 4 doet toenemen ten opzichte van de graad van het jaarverslag, doet de som van de graden van blijvende ongeschiktheid die werden vastgelegd bij de regeling van de ongevallen die graad dalen. Bij de finale afrekening heeft de daling de overhand.

Zoals we weten uit grafiek 6 kennen we op het moment N + 4 echter slechts 70 % van de graden van blijvende ongeschiktheid die door regeling zullen worden vastgesteld. De overige 30 % zullen op termijn de waarde van de definitieve globale ernstgraden doen toenemen. Die definitieve graden zouden, voor 2005 tot 2007, respectievelijk om en bij de 2,15; 2,10 en 2,07 moeten bedragen. Als die extrapolaties worden bevestigd, zullen de definitieve globale ernstgraden gemiddeld **5 % lager** zijn dan de graden in de jaarlijkse verslagen.

2. Evolutie van de graden

De waarde van de graden verschilt naargelang het moment van de berekening. De evoluties van de graden van 2005 tot 2007 van de jaarlijkse verslagen en die van de graden uit de berekeningen 4 jaar na het jaar van het ongeval daarentegen verlopen relatief parallel. Zoals we zien in de grafieken 7, 8 en 9, wordt de dalende evolutie van 2005 tot 2007 van de 3 graden die werd vastgesteld bij de opmaak van het jaarlijkse verslag, bevestigd door de resultaten die 4 jaar na het jaar van het ongeval worden verkregen.

Besluit

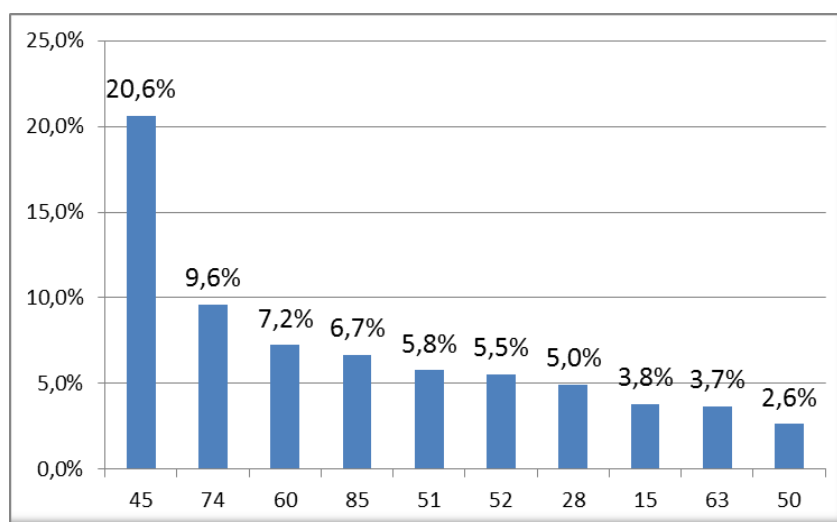
De systematische berekening van de frequentie- en ernstgraden op hetzelfde moment, en meer bepaald bij de opmaak van het jaarlijkse verslag (situatie op 31 december van het jaar), maakt het mogelijk om de werkelijke evolutie van het risico op ongevallen in België correct te evalueren. Zoals we al hebben kunnen vaststellen, was deze evolutie positief tussen 2005 en 2007, toen er nog geen economische crisis was en de werkgelegenheid nog toenam (10 % meer uren blootstelling aan het risico tussen 2005 en 2007).

Welke definitieve lessen kunnen we, op het niveau van de sectoren, trekken uit de ongevallen tussen 2005 en 2007 die met een blijvende ongeschiktheid werden geregeld?

DE BOUWSECTOR: EEN 5DE VAN DE ONGEVALLEN GEREGLD MET EEN BLIJVENDE ONGESCHIKTHEID

Grafiek 10 bevat de 10 sectoren (NACE 2003) die het vaakst voorkomen in de regelingen door bekrachtiging of door een vonnis met blijvende ongeschiktheid voor de ongevallen tussen 2005 en 2007. De bouwsector neemt de eerste plaats in die ranglijst in met 20,6 % van de ongevallen die worden geregeld met blijvende ongeschiktheid.

Grafiek 10 - De 10 sectoren (NACE 2-2003) die het vaakst voorkomen in de regelingen tijdens de periode 2005-2012 via bekrachtiging of vonnis van de ongevallen van 2005 tot 2007

45	Bouwnijverheid
74	Overige zakelijke dienstverlening
60	Vervoer te land; vervoer via pijpleidingen
85	Gezondheidszorg en maatschappelijke dienstverlening
51	Groothandel en handelsbemiddeling, met uitzondering van de handel in motorvoertuigen en motorrijwielen
52	Detailhandel, met uitzondering van de detailhandel in motorvoertuigen en motorrijwielen; reparatie van consumentenartikelen
28	Vervaardiging van producten van metaal
15	Vervaardiging van voedingsmiddelen en dranken
63	Vervoerondersteunende activiteiten; reisbureaus
50	Verkoop, onderhoud en reparatie van motorvoertuigen en motorrijwielen; detailhandel in motor-brandstoffen

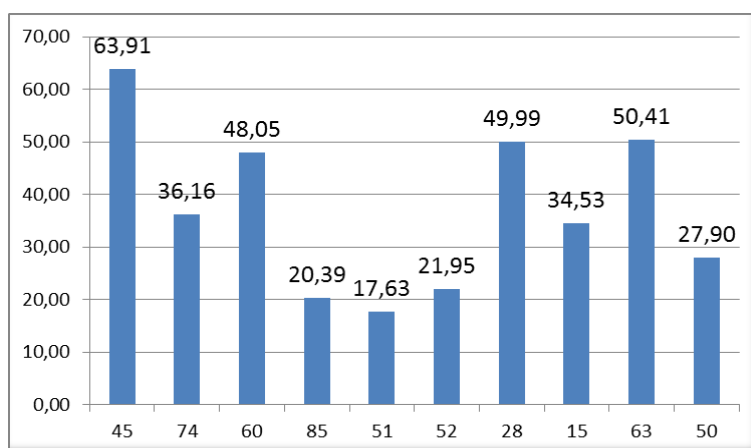
Als we naar de verdeling van de ongevallen met voorziene blijvende ongeschiktheid van het jaarlijkse verslag van 2007 kijken, stellen we vast dat de bouwsector ook daar de eerste plaats innam met 20,1 % van de ongevallen. De verdeling van de activiteitssectoren volgens het aantal ongevallen met een voorziene blijvende ongeschiktheid toont een verdeling die bijna gelijk is aan de verdeling in grafiek 10. We vinden dezelfde sectoren terug op de eerste

9 plaatsen, bijna in dezelfde volgorde en met een percentage dat gelijkaardig is aan dat in grafiek 10.

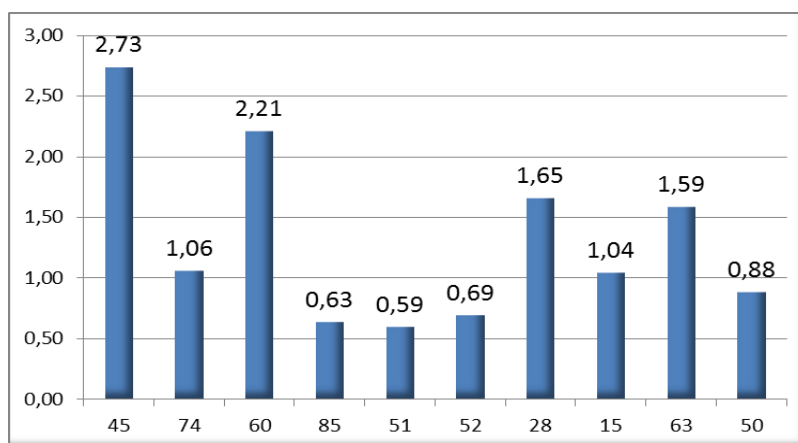
Ondanks de beperkingen waarmee het jaarverslag is opgemaakt, wordt bevestigd dat de gegevens erin een gefundeerde indicatie geven van het arbeidsongevallenrisico in de activiteitssectoren.

De frequentie- en ernstgraden van de 10 sectoren die het vaakst voorkomen in de regelingen voor blijvende ongeschiktheid van de ongevallen tussen 2005 en 2007 (N + 4 jaar)

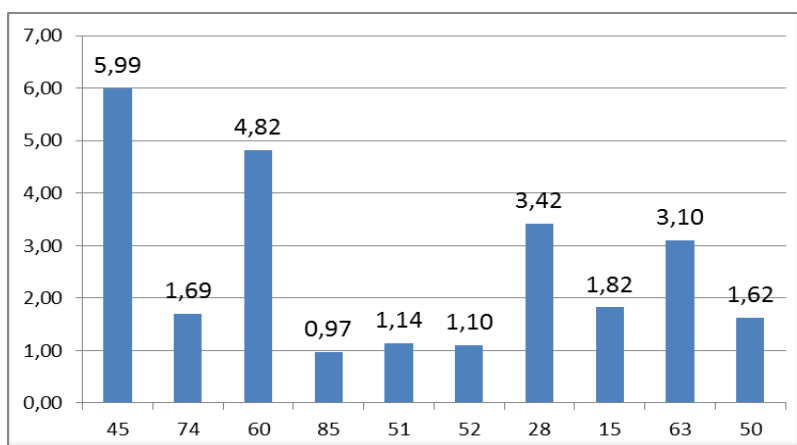
Grafiek 11 - Frequentiegraad van de 10 sectoren (Nace 2-2003) berekend op basis van de gegevens van de arbeidsongevallen tussen 2005 en 2007 die bekend zijn 4 jaar na het jaar van het ongeval

Grafiek 12 - Werkelijke ernstgraad in de 10 sectoren (NACE 2-2003) berekend op basis van de gegevens van de ongevallen tussen 2005 en 2007 die bekend zijn 4 jaar na het jaar van het ongeval

Grafiek 13 - Globale ernstgraad in de 10 sectoren (NACE 2-2003) berekend op basis van de gegevens van de ongevallen tussen 2005 en 2007 die bekend zijn 4 jaar na het jaar van het ongeval

De grafieken 11, 12 en 13 tonen voor de frequentie- en ernstgraden de waarden van de verschillende sectoren die werden gerangschikt in dezelfde volgorde als in grafiek 10 (in functie van het aantal ongevallen dat niet alleen afhangt van het ongevallenrisico in de sector maar vooral van het tewerkstellingsvolume in elk van die sectoren). Ongeacht het type graad zijn het dezelfde 4 sectoren die de hoogste graden vertonen: de bouw (NACE 2003-45), het vervoer te land (NACE 2003-60), de vervaardiging van producten van metaal (NACE 2003-28) en de vervoerondersteunende activiteiten (NACE 2003-63).

Als we kijken naar de graden per sector die werden gepubliceerd in het statistische verslag van 2007, stellen we vast dat die 4 sectoren daar ook de eerste plaatsen innemen en dat de verdeling naargelang de grootte van de graden van die 10 sectoren relatief gelijklopend is met de rangschikkingen 4 jaar na het jaar van het ongeval.

De vaakst voorkomende letsels bij de ongevallen tussen 2006 en 2007 die werden geregeld met een blijvende ongeschiktheid

De Europese nomenclatuur van de letsels (aard en plaats) is van toepassing sinds de ongevallen van 2006. Tabel 1 toont de lijst van de 20 letsels die het vaakst voorkwamen bij de ongevallen van 2006 en 2007 die een blijvende ongeschiktheid tot gevolg hadden en werden geregeld door bekrachtiging of met een vonnis. Het gaat om de letsels die de werkgever heeft meegedeeld in de arbeidsongevallenaangifte en niet om de geconsolideerde letsels. In de tabel staat het percentage dat die types letsels vertegenwoordigen in het geheel van de ongevallen waarvoor er een blijvende ongeschiktheid werd erkend en het percentage ervan in het geheel van de ongevallen van 2006 en 2007. Alleen de ongevallen op de arbeidsplaats werden in rekening gebracht.

Aangezien het gaat om de vaakst voorkomende letsels, werden de zeldzamere letsels met lange periodes van tijdelijke ongeschiktheid en hoge graden van blijvende ongeschiktheid tot gevolg niet opgenomen.

Die 20 vaakst voorkomende letsels bij de ongevallen die werden geregeld met een blijvende ongeschiktheid vertegenwoordigen 37 % van het geheel van ongevallen met een blijvende ongeschiktheid en 31 % van het geheel van de ongevallen.

De tabel werd degressief gerangschikt in functie van het risico op een blijvende ongeschiktheid per type letsel. Zo is het risico op een blijvende ongeschiktheid voor een slachtoffer waarvan (een) vinger(s) werd(en) geamputeerd op basis van de gegevens die nu bekend zijn (regelingen in de loop van de periode 2006-2012) 1 op de 2 (48 % van de letsels van dat type leiden tot een blijvende ongeschiktheid). Dat type letsel is een combinatie die

werd opgemaakt op basis van de nomenclatuur van de aard van de letsels (1^e cijfer tussen haakjes) en de nomenclatuur van de plaats van de letsels (2^e cijfer tussen haakjes).

Tabel 1 - de 20 letseltypes die het vaakst voorkomen bij de ongevallen van 2006 en 2007 die werden geregeld met een blijvende ongeschiktheid (regelingen tussen 2006 en 2012)

Soort letsel	Aantal ongevallen met BO	Percentage ongevallen met BO	Totaal aantal ongevallen	Percentage van het totaal aantal ongevallen	Risico op een BO
Traumatische amputaties (verlies van ledematen)-Vinger(s) (40/41/54)	399	3,5%	831	0,3%	48,0%
Botbreuken-Been, inclusief knie (20-62)	207	1,8%	584	0,2%	35,4%
Botbreuken-Enkel (20-63)	177	1,5%	682	0,2%	26,0%
Open botbreuken-Vinger(s) (22-54)	131	1,1%	540	0,2%	24,3%
Botbreuken-Arm, inclusief elleboog (20-52)	212	1,8%	879	0,3%	24,1%
Botbreuken-Pols (20-55)	258	2,2%	1314	0,4%	19,6%
Botbreuken-Voet (20-64)	224	1,9%	1453	0,4%	15,4%
Multipiele letsels-Diverse plaatsen van het lichaam gewond (120-78)	152	1,3%	1813	0,5%	8,4%
Botbreuken-Vinger(s) (20-54)	301	2,6%	3877	1,2%	7,8%
Verstuikingen en verrekkingen-Schouder en schoudergewrichten (32-51)	195	1,7%	2715	0,8%	7,2%
Ontwrichtingen, verstuikingen en verrekkingen-Been, inclusief knie (30-62)	201	1,7%	3389	1,0%	5,9%
Verstuikingen en verrekkingen-Been, inclusief knie (32-62)	379	3,3%	6506	2,0%	5,8%
Ontwrichtingen, verstuikingen en verrekkingen-Rug, inclusief ruggengraat en rugwervels (30-30)	136	1,2%	3377	1,0%	4,0%
Verstuikingen en verrekkingen-Rug, inclusief ruggengraat en rugwervels (32-31)	134	1,2%	5190	1,6%	2,6%
Oppervlakkige letsels-Been, inclusief knie (11-62)	173	1,5%	6866	2,1%	2,5%
Open wonden-Vinger(s) (12-54)	352	3,0%	15744	4,8%	2,2%
Open wonden-Hand (12-53)	122	1,1%	5517	1,7%	2,2%
Verstuikingen en verrekkingen-Enkel (32-63)	223	1,9%	10576	3,2%	2,1%
Wonden en oppervlakkige letsels-Vinger(s) (10-54)	205	1,8%	17250	5,2%	1,2%
Oppervlakkige letsels-Vinger(s) (11-54)	143	1,2%	12735	3,9%	1,1%

Tabel 2 toont voor elk van die 20 vaakst voorkomende letsels de gemiddelde duur van de tijdelijke ongeschiktheid en de gemiddelde graad van erkende blijvende ongeschiktheid. De tabel werd degressief gerangschikt op basis van de vastgelegde graad. De risicograad uit de 1^e tabel werd er ook in opgenomen om de gegevens in verhouding te zien.

Tabel 2 - Gemiddelde duur van de tijdelijke ongeschiktheid en gemiddelde graad van blijvende ongeschiktheid van de 20 types van letsels die het vaakst voorkomen bij de ongevallen van 2006 en 2007 die werden geregeld met een blijvende ongeschiktheid (regelingen tussen 2006 en 2012)

Soort letsel	Gemiddelde duur van de tijdelijke ongeschiktheid - ongevallen met BO	Gemiddelde graad van blijvende ongeschiktheid	Risico op een blijvende ongeschiktheid
Multipiele letsels-Diverse plaatsen van het lichaam gewond (120-78)	274	11	8,4%
Botbreuken-Been, inclusief knie (20-62)	332	9	35,4%
Botbreuken-Voet (20-64)	279	9	15,4%
Botbreuken-Enkel (20-63)	255	8	26,0%
Traumatische amputaties (verlies van ledematen)-Vinger(s) (40/41/54)	474	7	48,0%
Botbreuken-Arm, inclusief elleboog (20-52)	229	7	24,1%
Verstuikingen en verrekkingen-Rug, inclusief ruggengraat en rugwervels (32-51)	206	7	2,6%
Botbreuken-Pols (20-55)	209	7	19,6%
Ontwrichtingen, verstuikingen en verrekkingen-Rug, inclusief ruggengraat en rugwervels (30-30)	191	7	4,0%
Verstuikingen en verrekkingen-Schouder en schoudergewrichten (32-51)	229	6	7,2%
Open wonden-Hand (12-53)	131	6	2,2%
Verstuikingen en verrekkingen-Been, inclusief knie (32-62)	184	5	5,8%
Oppervlakkige letsels-Been, inclusief knie (11-62)	193	5	2,5%
Ontwrichtingen, verstuikingen en verrekkingen-Been, inclusief knie (30-62)	168	5	5,9%
Oppervlakkige letsels-Vinger(s) (11-54)	125	5	1,1%
Verstuikingen en verrekkingen-Enkel (32-63)	170	5	2,1%
Open botbreuken-Vinger(s) (22-54)	124	4	24,3%
Open wonden-Vinger(s) (12-54)	114	4	2,2%
Botbreuken-Vinger(s) (20-54)	142	4	7,8%
Wonden en oppervlakkige letsels-Vinger(s) (10-54)	125	4	1,2%

Besluit

De studie van de ongevallen van 2005, 2006 en 2007 op basis van de gegevens over de regeling ervan zoals die bekend zijn 4 jaar na het jaar van het ongeval bevestigen de tendenzen die we hebben gezien tijdens de opmaak van de jaarlijkse statistische verslagen, zowel op het niveau van de privésector in zijn geheel als op het niveau van de activiteitssectoren.

Daaruit blijkt dat de frequentie- en ernstgraden voor de volledige privésector effectief zijn gedaald in de periode 2005-2007, zoals de verschillende jaarverslagen aangaven.

De databanken van de geconsolideerde gegevens van de ongevallen van 2006 en 2007 maken het ook mogelijk om de types te bepalen van de letsels (die worden meegedeeld in de ongevallenaangifte) die het vaakst aan de basis liggen van de zwaarste ongevallen (met blijvende ongeschiktheid) en om de ernst te meten (gemiddelde duur van de tijdelijke ongeschiktheid en de gemiddelde graad van blijvende ongeschiktheid).